

VASTUUNKANTAJA

KRISTILLINEN ERIKOISLEHTI 4/13

KIRKKO HELSINGISSÄ

VASTUUNKANTAJAT R.Y.
HSRKY/ERITYISDIAKONIA

VASTUUNKANTAJA

Vastuunkantajat ry:n ja erityisdiakonian yhteinen tiedotuslehti.

18. vuosikerta ISSN 1238-3384

Ilmestyy 6 kertaa vuodessa

Julkaisija: Vastuunkantajat ry, HSRKY/Erityisdiakonia

Lehti on luettavissa myös osoitteessa:

www.vastuukirppis/vastuunkantajalehti

Toimituskunta

Marita Nummelin, Marjut Jousi ja

Minna Pietiläinen

Taittäjä: Anna Mantsinen

Erityisdiakonia

Hämeentie 73, 00550 Helsinki

(09) 2340 2571 fax. (09) 2340 2594

www.helsinginseurakuntayhtyma.fi

ysk.erityisdiakonia@evl.fi

Asuinyhteisö Paulus

(09)234022578

Vastuunkantajat ry

Hämeentie 73, 00550 Helsinki

Puh. 050 4328047

Tili: FI76 2122 1800 0053 39

www.vastuunkantajat.fi

puheenjohtaja@vastuunkantajat.fi

sihteeri@vastuunkantajat.fi

hallitus@vastuunkantajat.fi

Kirpputori

Hämeentie 75, 00550 Helsinki

myymälä 050 493 6411

050 432 8047 kuljetukset

Kuntoutuskoti Tarpoila

Tarpoilantie 116, 04130 Sipoo

050 548 0096

asiakaspuh. (09) 275 7462

fax. (09) 2586 3340

tarpoila@vastuunkantajat.fi

tarpoilanjohtaja@vastuunkantajat.fi

Painopaikka: Tyylipaino Oy

Kustantaja: Helsingin seurakuntayhtymä

Kansikuva: Minna Pietiläinen

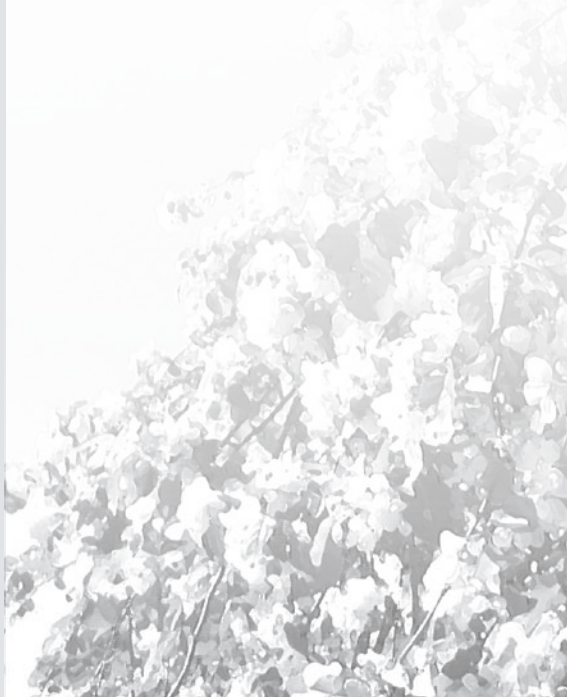
Erityisdiakonian toiminta-ajatuksena

on tukea seurakunnissa tehtävää päihdetyötä ja palvella vangittuja, asunnottomia ja syrjäytyneitä päihdekuntoutujia. Tavoitteena on tukea ja auttaa asiakasta elämänmuutokseen.

Vastuunkantajat ry:n tarkoituksena

on auttaa ja tukea kristillisessä hengessä henkilöitä, joille alkoholi tai muut päihdeaineet ovat muodostuneet ongelmaksi.

Vastuunkantajat ry on Suomen katulähetysliiton ja Sininauhaliiton jäsenjärjestö.

TÄSSÄ NUMEROSSA:

- 4 PÄÄKIRJOITUS
Marita Nummelin
- 6 PULLAKIRKON PAPPI
Pekka Laine-Mäkinen
- 8 MIETTEITÄ TARPOILASTA
Kaarina Soinne
- 10 AJATUKSIA/TUNTEMUKSIA PULLAKIRKON
KANTTORINA NELJÄLTÄ VUOSIKYMMENELTÄ
Kaarina Lindqvist
- 13 MIKÄ ON MIELIVIRTESI?
Marjut Jousi
- 14 KAARINAN PIINAPENKKI
Vastaaajana Kaarina Lindqvist
- 16 YHTEISÖLLISET ILMOITUKSET
- 17 NAISTENRYHMÄN TAIDE-ELÄMYS
Henna-Pirita Jallow
- 18 HERMANNIN DIAKONIATALOSSA TAPAHTUU

MATKA TAITTUU LAULAEN

Kesänlämpö tuntuu tänään, vaikka taivas on pilvinen. Kesää on ollut vaihtelevainen. Suomessa on hellepäiviä ollut ennätyksellisen paljon, mutta olen tuntenut nahoissani myös koleat heinäkuun päivät.

Ihmismieleen mahtuu myös monenlaiset ”säävaihtelut”. Mieltä painavat milloin minkäkinlaiset pilvet. Välillä tuntuu, että mielenilmasto on raskas, ilma painostava. Odotusta, koska alkaa jyrinä ja salamointi. Ja kun sitten rytisee, taivas salamoi ja vettä tulee taivaantäydeltä, tuntuu, kuin ei voisi muuta todellisuutta olakaan. Vain rajuilma on totta.

”Sateen jälkeen on poutasää”, laului edesmennyt Kari Tapio. Niin se on, että rajuinkin myrsky laantuu – aikanaan. Ilma on raikastunut, luonto saanut riittävästi kosteutta. Auringonpaiste häikäisee kirkkaudellaan. Mieli alkaa rentoutua. Helpottuneena huokaan - kiitos. Lempeän

tuulen hyväilyssä olen turvassa.

Elämän monenlaisilla matkoilla ihmiset ovat kautta aikojen saaneet voimaa laulusta. Ei ole elämätilannetta, josta ei voisi laulaa. Milloin sydäntä on painanut murhe tai mieltä rusikoinut viha, niitä on voinut ilmaista laulamisen (huutamisen, itkemisen) keinoin. Ilo ja kiitollisuus taas purkautuvat lauluiksi, joissa koko keho tahtoo tanssin. Mutta mielenkiintoista on se, että samaa lauluun mahtuu niin monenlaiset tunnelmat - mollit ja duurit.

Psalmeissa on koskettavia matkalaulaja-lauluja, rukouksia erilaisiin tilanteisiin. Psalmi 130 rohkaisee meitä rehelliseen elämään, jossa saamme turvata Herraamme juuri sellaisina kuin olemme.

”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.

Herra, kuule minun ääneni, tarkatkoon sinun korvasi rukoustani.

Jos sinä, Herra pidät mielessä synnit, Herra

kuka silloin kestää? Mutta sinun on armo, sinä annat anteeksi, että me eläisimme sinun pelossasi. Minä odotan sinua; Herra, odotan sinua koko sielustani ja panen toivoni sinun sanaasi. Minä odotan Herraa kuin vartijat aamua, hartaammin kuin vartijat aamua. Israel, pane toivosi Herraan! Hänen armonsa on runsas, hän voi sinut lunastaa. Hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.”

Sinua matkallasi siunaten

Marita Nummelin
Erityisdiakonian johtava diakoniatyöntekijä

KIRPPUTORILLA JUHLITTIIN 5.8.13 10-VUOTISSYNTTÄREITÄ.

Kuvassa Tiina Jurvanen ja Helena Kärki-Caven.

AJATUKSIA SYKSYYN

Tämä kesä oli ihmeellinen. Kevät ja kesä olivat läsnä yhtä aikaa. En muista vastaavaa. Ennen kuin aloitin lomani olivat kesäkukat loppuunmyytyt samoin pakastettavat mansikat. Olin lähdössä kesälomalle ja se oli ikään kuin karannut alta. Loppukesän tumma vihreys vallitsi samanvärisenä kaikkialla. Luonnon kukat olivat kukkineet. Oli ruvettava käyttämään sanaa vuosiloma. Elettiin heinäkuun puoltaväliä.

Kaivoin esille kirjan nimeltä Eräänä Perjantaina. Kirjaan on kerätty erilaisia ristejä ja Kristusista esittäviä kuvia sekä ajatuksia noiden kuvien äärellä. Ajattelin jakaa kanssanne yhden mietelmän 1100-luvulta.

Seuraavan uskontunnustuksen on kirjoittanut 1100-luvun alussa Deutzin luostarin apotti Rubert. Hän kertoi kerran nähneensä

unessa korkealla kirkon keskilaivassa romaanisen Kristus-veistoksen, joka katsoi häntä ristiltään silmät aivan auki. Rubert nostettiin korkeuksiin, niin että hän saattoi syleillä helästi ristiinnaulittua Herraa.

Me kunnioitamme ristiä, koska se on uskon turva, toivon vahva linnoitus ja rakkauden valtaistuin. Se on laupeuden merkki, anteeksi-antamuksen todiste, armon välittäjä ja rauhan lippu. Me kunnioitamme ristiä, koska se on lannistanut ylpeytemme, murskannut kateutemme, sovittanut syntimme ja pyyhkinyt pois rangaistuksemme.

Kristuksen risti on taivaan ovi, paratiisin avain, pahalaisen kukistaja, ihmiskunnan nostaja, vankeutemme lohtu ja vapautemme hinta. Risti oli patriarkkojen toivo, profeettojen lupaus, kuninkaiden voitto ja pappien virka. Risti tuomitsee tyrannit ja lyö maahan maan

mahtavat, nostaa kurjat jaloilleen ja köyhät kunniaan. Risti on pimeyden loppu, valon säteily, kuoleman karkottaja, elämän pursi ja pelastuksen valtakunta.

Kaikki 8 aikaansaannoksemme Jumalan kunniaksi, kaikki saavutuksemme ja suunnitelmamme ovat ristin kunnioituksen hedelmää. Ristin välityksellä Kristus vetää kaiken tykönsä. Se on Isän valtakunta, Pojan valtiikka ja Pyhän Hengen sinetti, koko Kolminaisuus-

den sinetti.

Näin siis Rubert. Hahmotin myös oman ristini osaksi tätä kirjoitusta. Hyvää syksyä ja palataan ehkä seuraavassa kirjoituksessa taas lähemmäksi nykyaikaa vaikka kyllä tuo Rubertin kirjoitus on ajaton ja pätee kaikkina aikoina.

Pullakirkon pappi Pekka

HENKILÖSTÖVAIHDOKSIA TARPOILASSA

Esittelen jutussani Tarpoilan uuden ohjaajan Jannen sekä uudehkon vt.johtajan eli itseni.

Janne Ström aloitti Tarpoilassa ohjaajan työn elokuun alussa. Ihan uusi kasvo Janne ei Tarpoilassa kuitenkaan ole. Hän teki sijaisuutta Tarpoilassa viime vuoden marraskuusta tämän vuoden tammikuulle ja tuona aikana teki Vastuunkantajat-lehteenkin laajemman esittelyn itsestään. Työ Tarpoilassa päättyi, kun hänelle tarjottiin pidempää sijaisuutta päihdetyöntekijänä Sipoon kunnalla. Kun Tarpoilaan alettiin keväällä 2013 hakea toista ohjaajaa Minna Hellstenin työpariksi, Janne tuli heti haastatteluun. Sanojensa mukaan hän oli viihtynyt talossa ja toivoi saavansa mahdollisuuden jatkaa Tarpoilassa ohjaajan työtä. Allekirjoittaneen mielestä Janne on tilannetajuinen, työn haasteet ja hyvät puolet tiedostava ja joustava ohjaaja. Miehenä Janne

on myös aivan mainio lisä äijä-valtaisen Tarpoilan ohjaajaksi.

Allekirjoittaneesta eli itsestäni kerron seuraavaa: olen viimeisimmältä koulutukseltani sosionomi-diakoni, pohjakoulutukseltani yo ja minulla on melko kirjava sosiaalialan työkokemus. Olen 90-luvulla toiminut Tarpoilan kaltaisen Palvelukotiyhdistys Viisi Leipää ry:n kuntoutuskodin pitäjänä neljä vuotta, Keravan kaupungin erityisnuorisotyöntekijänä kaksi vuotta, hetken oppilasohjaajana Keravan Killan koulussa ja viimeiset viisi vuotta ennen Tarpoilaan tuloa toimin vastaavana asumisohjaajana Nuorisoasuntoliiton paikallisyhdistyksessä Keski-Uudellamaalla.

Tulin alunperin Tarpoilaan työhaastatteluun ystävänä Minna Hellstenin kehotuksesta. Hän oli kuullut, että olin irtisanoutunut monivuotisesta työpaikastani ja hain nyt keikkatöitä eri tahoilta. Haastattelutilanteessa kävi ilmi, että

Tarpoilassa olisi tarjolla myös vakituisen ohjaajan toimi. Ilmoitin muutta mutkitta ottavani sen vastaan. "Mutta..mutta ethän sä ole vielä edes käynyt tuolla kuntoutuskodin puolella." sanoi haastattelija. "Ei minun tarvitse, sillä tiedän tämän olevan sitä, mitä haen." sanoin haastattelijan hämmästykseksi. Mutta niin se vain oli: olin vuoden alussa päättänyt, etten enää tahdo toimia sekulaarilla puolella, vaan tahdon tehdä elääkseni kristillistä työtä.

Työsopimus kirjoitettiin parin viikon kuluttua. Sekalaisten sattumien summana, Vastuunkantajat ry:n silloinen puheenjohtaja Marko Pekkarinen tiedusteli huhtikuun puolella välissä, suostuisinko toimimaan Tarpoilan vt.johtajana. Suostuin ja tässä toimessa olen edelleen. Mielestäni työ Tarpoilassa on haastavaa ja antoisaa, eli juuri sellaista kuin hyvä työ on.

Kaarina Soinne

Kuntoituskoti Tarpoilan vt.johtaja

Kuvassa Janne Ström, Kaarina Soinne ja Minna Hellsten

AJATUKSIA/TUNTEMUKSIA PULLAKIRKON KANTTORINA NELJÄLTÄ VUOSIKYMMENELTÄ

Päällimmäisenä ajatuksenani on kiitollisuus. Olen saanut tehdä mieluista työtä pullakirkon kanttorina liki kolmekymmentä vuotta.

Perheemme saapui Suomeen ulkomailla vietettyjen vuosien jälkeen keväällä 1983. Silloin Helsingin seurakuntayhtymän diakoniakeskuksen kuurojen diakonissa Leena Bäckman pyysi minua soittamaan kuurojen jumalanpalveluksia, joita oli kerran kuukaudessa. Niihin aikoihin järjestettiin diakoniakeskuksessa viitotomakielen kurssi, johon sain ulkopuolisena luvan osallistua. Kyseisellä kurssilla oli myös diakoniakeskuksen pappi Paavo Voutilainen, joka myöhemmin kutsui minut neuvotteluun erityisdiakoniaan osa-aikaiseksi kanttoriksi. Neuvottelun tuloksena työhöni kuului katulähetyskuoron johtaminen, katulähetysillat, teetuvat, Tervalammen vierailut ja kehitysvammaistyön puolella mm. kantele- ja lauluryhmät sekä

Killinmäen jumalanpalvelukset. Jonkin verran olin mukana myös näkövammaistyössä. Kesät olin lomautettuna. Pullakirkkojen kanttorina toimi silloin jo iäkäs vapaaehtoistyöntekijä Martti Tikka. Uuden virsikirjan ilmestyessä hän tahtoi luopua tehtävästä, jolloin pullakirkon kanttorin tehtävä siirtyi minulle.

Diakoniakeskuksen nimi vaihtui Palveluksen ja Yhteisen seurakuntatyönkeskuksen nimien kautta Yhteiseksi seurakuntatyöksi. Näinä vuosina johtajina olivat Tapani Vuorela, Kari Ventä, Pekka Hietanen sekä nyt Pentti Miettinen. Erityisdiakonian työalan esimiehinä toimivat Aimo Heinonen ja Marita Nummelin. Niin johtajat kuin esimiehetkin ovat olleet mieluisia.

Siinä vaiheessa, kun eri työalat, erityisdiakoniaa lukuun ottamatta, muuttivat Annankadulta Kolmannelle linjalle, pääsin tekemään myös toimistotyötä. Myöhemmin tehtäviini

lisättiin vielä Vastuunkantaja –lehden taitto sekä Vastuunkantajat ry:n rahastonhoitajan tehtävät sihteerin tehtävien lisäksi. Näin pääsin nauttimaan kokoaikaisesta työstä.

Vuosien varrella olen kohdannut monia koskettavia kohtaloita. Elämä itsessään on tuntunut olevan joidenkin kohdalla alusta alkaen epäoikeudenmukainen. Päihteet ovat muiden ongelmien lisäksi vaikeuttaneet elämän meren myrskyissä selviämistä. Toisaalta on ollut ilo nähdä, että elämän umpisolmut on saatu aukaistua. Tätä selviytymisprosessia on erityisdiakonia monin tavoin ollut tukemassa. Pullakirkko on ollut yksi tukemisen osa-alue, kun ihmiset ovat halunneet selvittää elämän peruskysymyksiä.

Kuorotoiminta on ollut kaiken pullakirkon kanttorin tehtävässä oloaikani merkityksellisin asia. Vuosituhannen lopulla kuitenkin tuli tunne, että katulähetys-kuoro oli tullut tiensä päähän ja sen toiminta loppui. Siinä vaiheessa lähdin myös itse vuodeksi mieheni työn johdosta Lontooseen. Sieltä palattuani

halusin perustaa gospelkuoron, kuoron, joka ja jonka jäsenet vanhenisi siinä missä minäkin. Kuoroon tulikin paljon uusia jäseniä ja sen nimeksi monista vaihtoehdoista valittiin Taivaan tähden!. Toiveeni toteutui: minä vanhenin, kuoro jäi jälkeeni.

Suurta iloa ovat tuottaneet myös työtoverit, joista muodostui työntekijäkuoro aina tarpeen tullen erilaisiin tilaisuuksiin. Heiltä olen niinkään saanut apua myös erilaisten musiikkitapahtumien ja konserttien ideoinnissa ja järjestelyissä.

Joitakin vuosia aikaisemmin jäätyäni osaaikaeläkkeelle siirtyi Taivaan tähden! –kuoro yhden ja pullakirkot useamman eri henkilön osaaviin käsiin. Vastuunkantaja -lehteä taittaa nykyään ammattilainen ja toimistossa paikkani on täyttynyt Vastuunkantajat ry:lle löytynyt sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi. Nämä seikat tietäen minun on hyvä jatkaa eläkepäivieni viettoa.

Kaarina Lindqvist

Pullakirkkosalissa musisointia
(2013)

Viereinen sivu: Kaarina 7 km Naisten Kymppillä (2008)

Vasemmalla:
Kaarinan viimeinen työpäivä.
Pekka, Kaarina ja Marita
(2013)

Alla:
Kirpputorin väki onnittelemassa
Kaarinaa
(2013)

Alla:
Taivaan Tähtien kuoro
(2004)

Alla:
Jaakko Nykäsenojan
kanssa soittamassa
(2012)

MIKÄ ON MIELIVIRTESI?

VIRSIEN ASEMAA JA MERKITYSTÄ ON TUTKITTU VALTAKUNNALLISESTI JO USEAMMAN VUODEN AJAN. ERÄÄNÄ SUNNUNTAINA TUTKIMUS ULOTTUI MYÖS PULLAKIRKKOON, KUN LEENA NYGÅRD TULI KYSELEMÄÄN KÄVIJÖITTEN MIELIVIRSIÄ JA TOIVEITA MUSIIKIN SUHTEEN.

Diakonissa-sairaanhoitajaksi valmistunut Leena Nygård oli alun perin aikonut tehdä pinnäytteensä vanhustyöstä, mutta sitten hän kiinnostuikin virsiaiheesta. Erityisdiakonia oli hänelle ennestään täysin tuntematon alue ja juuri sen takia se tuntui sopivalta haasteelta.

--Niinpä maaliskuussa 2012 tulla tupsahdin Pullakirkkoon ja ennen tilaisuuden alkua esitelin itseni ja kerroin tutkimuksestani.

Leena pyysi kävijöitä kertomaan virsiin ja hengellisiin lauluihin liittyviä mielipiteitä ja muistoja sekä toiveita pullakirkon musiikkiin nähden. Pari rohkeinta suostuikin haastateltavaksi heti kirkkokahvien jälkeen.

--Olin toisenkin kerran Pullakirkossa ja sen jälkeen pyörin pöydästä pöytään kyselemässä vapaaehtoisia.

Kahdeksan haastateltavaa Leena lopulta löysi, seitsemän miestä ja yhden naisen. Heidän ajatuksensa ja kokemuksensa on nyt koottu julkaisuun, jonka nimi on ”Virret on mun rukousta”.

MIELIPITEET TALTEEN

Julkaisussa todetaan mm., että yhtä lukuun ottamatta kaikki haastateltavat nimesivät itselleen

rakkaan virren tai hengellisen laulun. Virsissä ja lauluissa puhuttelevina koettiin sanoitukset ja yleisesti sanoma. Säveltä tai säestystä ei pidetty yhtä merkittävänä.

Muita tärkeiksi mainittuja piirteitä olivat virsien ja hengellisten laulujen opettavaisuus, yhtymäkohdat omiin muistoihin ja se, sopivatko laulut käyttöyhteytensä kokonaisuuteen, kuten tilaisuuden tai kirkkovuoden ajankohtaiseen teemaan.

”Haluaisin laulaa mieluummin nuoruudesta tuttuja lauluja.”

”Pullakirkossa saisi laulaa muitakin hengellisiä lauluja kuin virsiä.”

”Pullakirkossa säestys on melko hyvää.”

”Pullakirkossa säestetään välillä liian korkeasta sävellajista.”

”Pullakirkossa ei tarvita rumpuja.”

”En pidä urkumusiikista, flyygeliä on hyvä kuunnella.”

”Hengelliset laulut ovat sananjulistusta.”

”Hyvä et siel on välillä sit kuoro.”

--Huomasin, että käsitteet ovat usein epäselvät; ei osata aina erottaa, mikä on hengellinen laulu ja mikä on virsi, Leena sanoo, mutta myöntää, ettei se helppo olekaan.

Se häntä jäi harmittamaan, ettei hän huomannut kysyä haastateltavien ikää, koska iällä ja kokemuksella olisi voinut olla vaikutusta valintoihin.

Entä mikä onkaan hänen oma mielivirtensä?

--"Soi kunniaksi Luojan", se tulee ihan selkäytimestä.

REILU ILMAPIIRI

Leenalla ei ollut tullessaan mitään odotuksia, mutta hänestä tuntui tärkeältä tutustua erityisdiakoniaan.

--Nyt osaan ohjata oikeaan paikkaan esimerkiksi asunnottomia.

Pullakirkon ilmapiiri teki Leenaan suuren vaikutuksen.

--Arvostan ja ihailen tätä vapautta. Täällä on reilu ilmapiiri ja tänne voi römpsähtää vaikka kesken jumalanpalveluksen. Olisipa jokainen kirkko samanlainen!

Pullakirkon miesvaltaisuus oli Leenan mukaan myös silmiinpistävää:

--Yleensä se seurakuntien tilaisuudet ovat hyvin naisvaltaisia.

Hän pohtii sitä, kuinka iso voimavara usko ja uskonto voivat olla ihmiselle.

--Sen avulla voi toteuttaa perinnettä; tulla kirkkoon, laulaa virsiä. Kaikki on tuttua ja turvallista. Yhdessä oleminen on tärkeää, ja se että täällä näkee tuttuja ihmisiä.

KUTSUA ODOTELLESSA

Kangasniemeltä, Etelä-Savosta, vuonna 2007 Helsinkiin muuttanut Leena ei ollut diakonissan koulutuksessaan aikaisemmin joutunut tekemisiin päihdetyön tai alkoholistien kanssa.

Hän kauhistelee hurjia tilastoja alkoholistien pelastumisesta.

--Oliko se vain jotain 1,5 % alkoholisteista, jotka onnistuvat pääsemään kokonaan eroon viinasta. Alkoholit on niin arkista, kun sitä saa

joka paikasta.

--Meidän perheessä ei ole ollut alkoholismia. Olen lapsuudessa kasvanut evankelisuterilaisen kirkon piirissä. Isä oli seurakunnan vapaaehtoistyöntekijä, hän veti miesten raamattupiiriä.

Leena ei ole vielä päättänyt, mitä hän sairaanhoitaja-diakoniksi valmistuttuaan ryhtyy tekemään.

--Opiskelen myös teologiaa ja valmistun ensi vuonna kandidiksi. Opiskelen käytännöllistä teologiaa, joka tutkii esimerkiksi teologian soveltamista käytäntöön, hän kertoo.

--En aio kuitenkaan papiksi, sillä en ole kokenut kutsumusta. Siihen pitää olla Jumalalta saatu kutsu. Enemmän koen olevani palvelija.

Teksti Marjut Jousi

Kuvat Minna Pietiläinen

Leena Nygård

KAARINAN PIINAPENKKI

Miltä eläkkeelle jääminen on sinusta tuntunut?

Ihanalta!

Mitä missään nimessä et kaipaa työelämästä?

Ajoittaista stressiä.

Mitkä ovat olleet mieluisimpia kokemuksia työurasi aikana?

Hyvät ihmissuhteet ja hyvä työyhteisö.

Kuka ihminen on ollut sinulle vaikuttavin ihminen työurasi aikana? Ja miksi?

Paavo Voutilainen, sillä hän pyysi minua erityisdiakoniaan mm. johtamaan katulähetyskuoroa.

Miten sinusta tuli kanttori?

Olen aina pitänyt kirkkomusiikista ja virren veisuusta. Pysin opiskelemaan ja pääsin. Tein jo lapsena valintani.

Jos et olisi valinnut kanttorin uraa, mistä ammatista olisit nyt jäänyt eläkkeelle?

Kokin tai kotirouvan tehtävästä.

Mitä kadut eniten?

Että en saanut Aria lähtemään kanssani lentämään Concordella ennen kuin niiden lennot loppuivat.

Mitä et voi sietää?

Aikaisia aamuhätyksiiä ja kylmiä kylpyjä.

Milloin ja missä tilanteessa on hävettänyt?

Jos soitot on mennyt pieleen.

Mitkä ovat paheesi?

Onhan niitä paheita.

Mitä virttä et enää ikinä halua laulaa?

Haluan laulaa kaikkia virsiä.

Mikä on lempivirtesi?

Niitä on monia, tilanteesta riippuen esim. Jeesus, puolees käänny, Oi, Herra jos mä matkamies maan, Sinulle kiitos Isä maan ja taivaan

Mikä kuorokeikka on jäänyt erityisesti mieleesi? Ja miksi?

Kun Taivaana tähden! –kuoro esiintyi

ensimmäisen kerran matineassa. Kuoro oli uusi, suuri ja innokas ja meillä oli hyvä säestäjä.

Onko joku kuulemasi saarna jäänyt mieleesi?

Anteeksi, saarnaajat, ei ole.

Minkä elämänohjeen tai aforismin koet itsellesi tärkeäksi?

Tartu hetkeen.

Olisitko valmis sijaiseksi pullakirkon kanttoriksi?

Kyllä.

Miten työelämä on näkynyt unimaailmassasi?

Painajaisina. Yleensä nuotit ovat olleet kadoksissa ja kun olen niitä lähtenyt etsimään ja löytänyt, niin tilaisuus on ennättänyt päättyä.

Mikä sinulle tuottaa iloa?

Ruuan laitto, leipominen ja sienien kerääminen.

Missä olet taitava?

Riistakokkina

Loppukaneetti tai toivotus?

Joka aamu on armo uus, miksi huolta siis kantaa.

Kysymykset: lehtitoimikunta

Vastukset: Kaarina Lindqvist

YHTEISÖLLISET ILMOITUKSET

Eero Kalervo Åberg siunattiin haudan lepoon 1.8.2013 Malmin hautausmaalla.

Eeron vakipaikkana oli pullakirkon takapenkki, jonka alla makasi hänen uskollinen Miksu-koiransa.

Eero löysi raittiin elämän kaksikymmentä vuotta sitten, kun hän lähti Kyläsaaren katekisuusasemalta Kuntoutuskoti Tarpoilaan.

Viimeiset vuotensa hän vietti sairaaloissa ja kuoli Pakilakodissa 72-vuoden ikäisenä.

Erytisdiakonian diakoni Henna-Pirita Jallow on virkavapaalla 12.5.14 saakka.

Kaarina Lindqvist on siirtynyt eläkkeelle 31.8.13. Erytisdiakonian toimistotyössä jatkaa Minna Pietiläinen.

Janne Ström on aloittanut Kuntoutuskoti Tarpoilassa ohjaajana 1.8.13.

Naistenryhmän taide-elämys

Naistenryhmän kevätretki kesäkuussa (jota mainostettiin nimellä Taide-elämys) suuntautui Suomen valokuvataiteen museoon sekä Drumsön saarelle. Matkaan lähdettiin aamulla hieman sateisessa säässä. Pieni mutta innokas joukko kerääntyi Hermannin diakoniatalon pihalle paljon ennen lähtöaikaa ja niinpä ehdimme museon ovelle jo ennen sen avautumista.

Valokuvanäyttely oli melko iso ja kuvia paljon, joten ihan koko näyttelyä ei jaksanut kiertää ajatuksen kanssa. Taulut herättivät monenlaisia ajatuksia: jotkut kuvat eivät tuntuneet taiteelta ollenkaan, jonkun kuvan taas olisi voinut ihan mielellään ottaa omalle seinälle. Kierroksen lopuksi ihastettiin vielä ottamaan taidekuvia meistä itsestämme.

Valokuvataiteen museosta siirryttiin bussilla Drumsön saarelle. Ja kirkkokahvilassa nautimme maittavan lounaan, vaihtoehtoina oli keitto- tai salaattilounas. Kirkkokahvilan aulassa saimme vielä ihastella maalaustaidetta.

Sateessa oli sopivasti tauko joten lounaan jälkeen pääsimme ihastelemaan hiekkarannalle rakennettua saaripuutarhaa. Kasvien tunteista helpottivat kovasti hyvät nimilaput. Ihastelimme tietysti myös tyhjää hiekkarantaa ja melko tyyntä merta.

Pian alkoi taas sataa vettä ja niinpä suunnitimme päiväkahveille Mutterikahvilaan. Kahvin jälkeen – koska sade vain jatkui - päätimme jatkaa bussilla kotiin päin mahat pullollaan herkkuja ja tyytyväisenä päivän elämyksistä.

Teksti Henna-Pirita Jallow

HERMANNIN DIAKONIATALOSSA TAPAHTUU

Hämeentie 73, puh. (09) 234 02 571

PULLAKIRKOT SUNNUNTAISIN KLO 10.00

- 1.9Pekka Laine-Mäkinen, Sari Blå-Romppanen, Katupojat
- 8.9Pirjo Suomi, Hannu Elomaa
- 15.9Marita Nummelin, Jukka Ahokas, Katupojat
- 22.9Matti Kononov, Laura Vihreäpuu
- 29.9Henna-Pirita Jallow, Pirjo Mäkinen, Taivaan tähden!
- 6.10Pekka Laine-Mäkinen, Jukka Ahokas, Katupojat
- 13.10 ...Pirjo Suomi, Hannu Elomaa
- 20.10 ...Kimmo Kajos, Pirjo Mäkinen, Taivaan tähden!
- 27.10 ...Marita Nummelin, Sari Blå-Romppanen

VIIKKO-OHJELMA

Maanantaina klo 9-12 Päivätupa

Tiistaina klo 9-12 Päivätupa
(alkaen 17.9.)

Tiistaina klo 18 Raamattupiiri

Keskiviikkona klo 12-13
Diakoniaruokailu 1€

Keskiviikkona klo 18 Katulähetysilta
(alkaen 18.9.)

Torstaina klo 9-12 Päivätupa

Perjantai klo 12-13 Diakoniaruokailu
1€ (alkaen 20.9.)

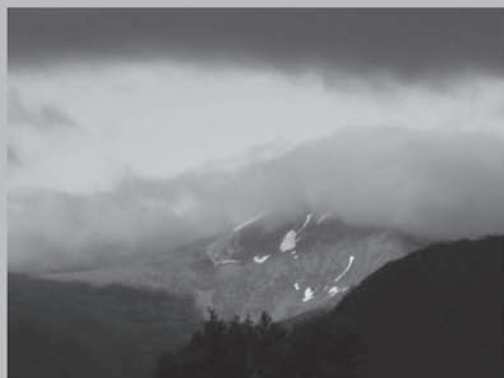

Naisten sururyhmä

*Suru,
se on voinut kohdata Sinut
jo aikaa sitten tai olla ihan
äskettäin koettu.*

*Yksin surun kanssa
eläminen on raskasta.*

*Voisitko jakaa
kokemuksesi?*

Erityisdiakonia ja Vuosaaren seurakunta järjestävät päihdekuntoutuja naisille tarkoitetun sururyhmän syksyllä 2013 Meri-Rasti kappelissa (Jaluspolku 3). Ryhmä alkaa, kun riittävä määrä osallistujia on ilmoittautunut (4-6 henkilöä). Ryhmässä käsittelemme surun syntymistä ja omaa selviämistä arjessa.

Mikäli olet kiinnostunut sururyhmästä, ota yhteyttä:

**Henna-Pirita Jallow, diakoniatyöntekijä, Erityisdiakonia,
p. 050-3802897 tai henna-pirita.jallow@evl.fi
Pia Nordlund, diakoniatyöntekijä, Vuosaaren srk
p. 050-4994617 tai pia.nordlund@evl.fi**

*”Anna surulle sanat
murhe, joka ei puhu
kuiskaa pakahtuneelle sydämelle
pyytäen sitä murtumaan”*

KIRKKO HELSINGISSÄ

VASTUUNKANTAJAT RY:N KIRPPUTORI

AVOINNA • MA 12-18, • TI - PE klo 10-17 • LA klo 10-14.

Auto 050 432 8047, Myymälä 050 493 6411

• Vastaanotamme käyttökelpoista tavaraa •
www.vastuukirppis.fi

KIRPPUTORIN UUDET AUKIOLOAJAT
MA:12-18 TI-PE:10-17 LA-SU SULJETTU

Aavekonsultit Oy

- Johdon työnohjaus / henkilöstön työnohjaus
- Työhyvinvointikoulutus - myönteistä asennetta työryhmiin
- Johtamis- ja alaistaitokoulutus
- Kannustava ja korjaava palautekoulutus
- Päihde-, peli- ja nettiriippuvuusasiantuntemusta

Matti Nokela

Ota yhteyttä - luottamuksella

0400 503 122
matti.nokela@kolumbus.fi
www.mattinokela.net